

Antoni Porcar: cor i política

Home vinculat al nacionalisme cultural i cívic, confessa que el seu interès polític és canviar l'entorn i fer una ciutat més harmonitzada amb el medi ambient.

Albert Vicent

Han estat moltes i variades les circumstàncies que han precedit el nomenament d'Antoni Porcar —35 anys, empleat de banca— com a cap de llista a l'alcaldia de Castelló per la coalició IU-UPV. Primer, va ser la discussió interna, on Antoni Porcar es manifestà com antipactista; després, una vegada signat l'acord, la confecció de llistes d'UPV; i, finalment, la negociació entre les dues forces per decidir l'ordre de la llista i, sobretot, definir qui ocupava el desitjat número u com a alcaldable.

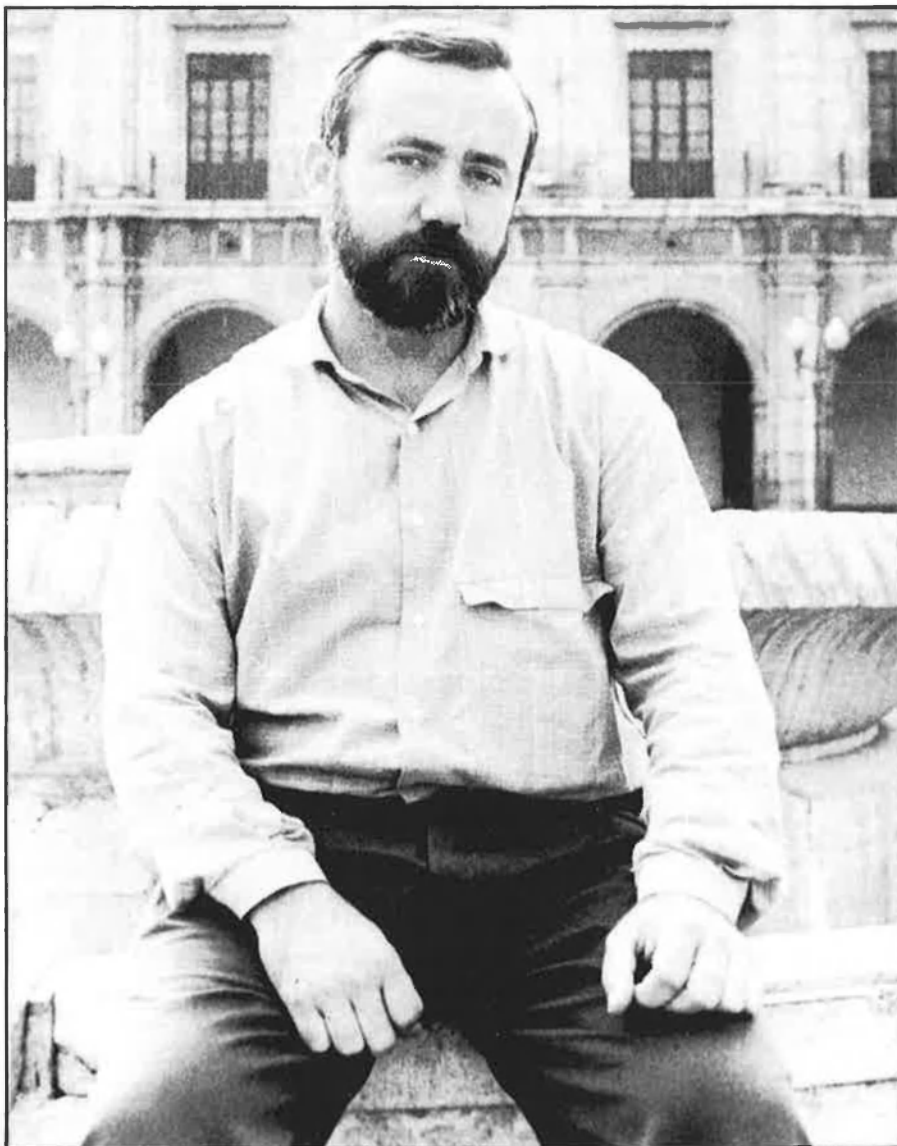
Les tres barreres, les ha salvades Antoni Porcar, un home vinculat al nacionalisme cultural i cívic, amb un ampli currículum d'iniciatives populars a l'esquena i militant d'UPV des de la seua formació. Als 35 anys, Antoni Porcar confessa que allò que el mou a participar en política és la possibilitat de canviar l'entorn, de fer una ciutat més integrada, harmonitzada amb el medi ambient i, sobretot, més participativa.

—Després d'un procés d'adaptació tan polèmic, ¿quina valoració cal fer de la cohabitació política amb Izquierda Unida?

—El temps està millorant les relacions amb IU. Hi ha hagut alguns problemes, deguts a les diferents maneres de funcionar de cadascun i pel descoïxement mutu de les dues organitzacions, perquè, sense voler, cada part volia treballar a la seua manera, però, una vegada superada la fase d'acoblament, estem funcionant sense problemes. És més, a vegades no hi ha més diferències entre membres de les dues parts que entre membres d'un mateix col·lectiu.

—Amb deu dies de campanya darre, ¿quina evolució està tenint la imatge d'IU-UPV?

—Em pense que la imatge que s'està donant és, globalment, positiva, malgrat que alguns sectors minoritaris

«La coalició representa una expectativa real d'entrar a les institucions».

mantinguen les seues reticències. Però, de cara a l'electorat, es detecta una imatge positiva perquè la coalició representa, per primera vegada des de fa molts anys, una expectativa real, possible, d'entrar a les institucions, i això sempre dinamitza les expectatives i millora la imatge.

—Al 1983, després de quatre anys de presència municipal amb l'Esquerra Independent de Castelló (EIC), l'esquerra nacionalista fou castigada a les urnes i es van perdre els dos regidors. ¿Quina lliçó cal traure d'aquell període?

D'aquella època caldria recuperar la il·lusió, la candidesa. Els anys van en contra de la utopia, i això no es pot deixar perdre. Si es perd, és perquè el joc

polític està excessivament professionalitzat. A les eleccions tan sols es venen productes, etiquetes, músiques o anagrames, però ningú no ofereix projectes a la societat.

Tanmateix, allò que cal no recuperar, ja que va estar una de les raons per les quals es va perdre la presència a l'Ajuntament de Castelló, és la improvisació, la falta de coherència interna i aquell voluntarisme que, si bé té una part positiva d'esforç personal, té una part negativa de no-participació col·lectiva. La gent no ens va votar perquè no érem una alternativa ni donàvem confiança de poder realitzar una tasca alternativa i continuada després de les eleccions. La gent vota aquelles opcions que donen la imatge de poder

Una aposta pel futur

A Catalunya, el pluralisme democràtic presenta una situació singular de dos partits de govern. D'una banda, una majoria de centre-dreta té la responsabilitat en el govern autònom, i de l'altra, hi ha una clara majoria d'esquerres en el govern dels ajuntaments catalans.

Aquesta majoria del PSC en els ajuntaments catalans li ha donat un clar predomini en la majoria de capitals de les comarques catalanes i en la mateixa ciutat de Barcelona. Avui, prop d'un 65 per cent de la població de Catalunya està dirigida per equips municipals socialistes, i aquesta realitat es troba distribuïda al llarg del territori, en el conjunt de ciutats intermèdies més significatives i en molts nuclis rurals dinàmics.

El balanç de l'actuació dels responsables municipals del socialisme català es caracteritza per tres fets bàsics. En primer lloc, es pot afirmar, sense cap mena de complex, que s'han assolit majoritàriament els objectius i els compromisos electorals a què ens havíem compromès. En segon lloc, s'observa un nou fenomen, molt positiu i preocupant alhora, de donar sortida a allò que administracions superiors, en especial l'autònoma, no han impulsat d'acord amb les competències que els eren pròpies.

Em refereixo, en concret, a la irrupció municipal en camps competencials que no els són propis, com l'ensenyament, el benestar social i els serveis culturals i personals de tot tipus que corresponen avui clarament al camp de competències de la Generalitat de Catalunya. I en tercer lloc,

els municipis catalans dirigits per alcaldes del PSC han desenvolupat un conjunt d'iniciatives dirigides a incentivar activitats en el territori de caràcter econòmic i social, que han representat una important presència del món local en el terreny de les iniciatives empresarials. Aquest darrer element representa una autèntica especificitat del socialisme català quant a les extraordinàries potencialitats que ofereixen les actuacions dels ajuntaments.

En resum, s'ha fet tot allò a què ens comprometérem; s'han cobert les importants mancances de l'administració autonòmica en el conjunt de les comarques catalanes i s'han desenvolupat noves iniciatives que han significat una incidència molt positiva en el marc econòmic i social de les nostres ciutats i viles.

Un analista polític imparcial, davant d'una realitat que els ciutadans avalen majoritàriament, segons s'observa a través de les enquestes, hauria recomanat als socialistes catalans el disseny d'una campanya electoral en base als bons resultats assolits. A més, si la força dels fets s'apuntalava en grans fites històriques, millor que millor. És ben cert que en tot procés electoral democràtic cal fer un balanç estricte sobre el grau de compliment dels compromisos electorals, però també és cert que un partit d'esquerres no pot basar mai la seva nova oferta electoral en resultats del passat i el present, per bons que

aquests siguin. És per això que els bons resultats d'una gestió municipal han de servir d'esperonament per assolir nous objectius de cara al futur.

La democràcia auscultativa, és a dir, aquell sistema polític basat en la presa de decisions en funció de l'estat d'opinió pública en un moment determinat, pot comportar elements de cofoisme i autocomplaença que sempre són contraris a una autèntica voluntat de progrés i renovació.

Com més importants són els èxits assolits, més forta ha de ser l'aposta pel futur. Aquesta ha estat la decisió dels socialistes catalans davant de la campanya electoral. En efecte, a més d'emfasitzar els resultats assolits, en cadascun dels pobles, viles i ciutats de Catalunya fem propostes de futur, algunes de les quals, il·lusionades i agosarades, com correspon a un partit d'esquerres, i d'altres, per completar la ja important tasca desenvolupada al llarg d'aquests vuit anys.

Aquesta voluntat no correspon estrictament a un comportament gratuït i generós, sinó que és en gran part la resposta que la societat catalana, fonamentalment a través de la seva realitat municipal més dinàmica, sol·licita i ens reclama. Avui, a Catalunya, s'expressen amb força noves esperances: intentarem estar al servei dels grans reptes del futur. □

governar en coherència, i nosaltres no ho vam fer. Ara, això ens ha servit d'experiència i en aquesta ocasió mereixem els vots perduts perquè ja estem preparats per a respondre a les exigències dels qui ens voten. De com treballem els propers anys i com puguem modular la nostra presència a l'Ajuntament depèn el nostre futur.

—*La història ha deixat Antonio Tirado com un dels alcaldes més populars de Castelló. ¿Com valora la seua actuació?*

—Si la gent afirma que Tirado ha estat un bon alcalde, és perquè la gent està acostumada al fet que els manen; a la gent, els segueixen agradant els líders, i els líders poden ser bons o dolents. Tirado s'ha comportat d'una manera totalment personalista, fins i tot absolutista en alguns casos, però eficient en altres. Les crítiques que puc fer-hi a la gestió és que no ha fet una planificació global de la ciutat, no ha comptat amb el poble, ni amb l'Ajuntament ni, a vegades, amb el seu propi

grup de regidors. L'única planificació conjunta que s'havia fet, en l'àrea d'urbanisme, no s'ha dut a terme. D'altra banda, la seua actuació respecte a la nostra llengua ha estat molt negativa. Tirado ha estat un enemic del valencià.

—*¿Com ha de ser el Castelló del futur?*

—Encara que parega molt grandiloqüent, la ciutat ha de ser participativa i integrada. Això es concreta, en primer lloc, a fer una gestió compartida,

no personalista. Cal fer immediatament un estudi global de la situació de Castelló i les seues necessitats, concebent la ciutat com un tot. Si s'és coherent amb una tal filosofia de participació i integració, cal ampliar els centres cívics a tots els sectors socials, fomentar l'associacionisme, en lloc de lluitar contra ell, crear juntes de districte amb veu a l'Ajuntament, crear la figura del regidor de barris, editar un butlletí d'informació municipal, fomentar la creació de comissions de seguiment el més àmplies possible.

—Una declaració de principis per a quan entres a la corporació municipal...

—De vegades, la nostra presència a l'Ajuntament no és tan important per allò que nosaltres puguem dir com per allò que els altres manifesten per estar nosaltres. La primera cosa que deixaré molt clara des del principi és que, tenint una gran voluntat de col·laborar en totes les iniciatives, hi ha determinades coses, com l'ordre de prioritats d'actuacions, en les quals no rebaixaré gens els nostres plantejaments. Per a mi, la igualtat entre els ciutadans i la dignitat de les persones són innegociables. □

- Dimecres 27 i dijous 28 van ser els dies escollits en la campanya a Barcelona per parlar d'ensenyament. Va començar CiU amb un sopar la nit de dimecres, que va comptar amb la presència de Jordi Pujol, Josep M. Cullerell, Sara Blasi i Joan Guitart, el conseller d'Ensenyament de la Generalitat. L'acte va aplegar unes cinc-cents persones i va servir per presentar el programa en aquest àmbit de Convergència i Unió.

Dijous, a les set del vespre, Pasqual Maragall i Marta Mata presentaven el Programa Educatiu socialista al Col·legi Públic Pere Vila. I a les vuit, a Nou Barris, al Col·legi Guineueta, Margarida Barjau, d'ERC, organitzava una xerrada sobre ensenyament i participació dels pares. Dijous mateix, a quarts de deu, Eulàlia Vintró va reunir en un sopar més de cent mestres d'escola, universitaris, professors de BUP, representants de les associacions de pares, etc.

- Elena Soler Costa, cap de llista pel PSOE a Xixona, va aconseguir reboficar les aigües en aquesta població amb l'alcaldia actualment en mans de

Lluís Garrigós, cap d'una candidatura independent i nacionalista que torna a presentar-se en aquestes eleccions.

El PSOE local firmà una propaganda electoral on es podia llegir, entre uns altres continguts: «Compta amb Elena i amb el PSOE, perquè es-

tan integrats dins els distints nivells de l'administració. Perquè poden aconseguir més fàcilment els mitjans i les subvencions que suposaran un menor cost de les obres i els projectes que el progrés del nostre municipi reclama». Entre els representants de les altres llistes es comentava amb

"El pròxim dia"

Ho m

VO

GENERALITAT

ironia o amb estupefacció la rara manera que tenen els socialistes locals d'entendre el progrés municipal.

- Juan María Bandrés, candidat per Euskadiko Ezkerra en la llista Esquerra dels Pobles, va fer públiques unes declaracions la setmana passada on comentava que més valia un vot al Parlament europeu per Ruiz Mateos que per Herri Batasuna. El mateix Bandrés ha definit la coalició *abertzale* durant aquesta campanya, en repetides ocasions, com «un partit de dretes», que ha deixat fins ara el govern basc en mans del PNB. Les

tensions entre EE i HB han arribat al Parlament europeu i han provocat una forta maror dins el grup Arc Iris, que ha acabat amb l'exclusió d'Herri Batasuna del grup parlamentari en el cas que arribe a aconseguir un eurodiputat.

- Izquierda Unida del País Valencià llança aquesta setmana la campanya «Els treballadors valencians al Parlament Europeu» que té com a objecte la petició de vot per al candidat del País Valencià a la llista europea d'Izquierda Unida, Rafael Fernández, economista i afiliat a CC.OO.

Rafael Fernández ocupa el quart lloc a la llista, sent pels sondeigs realitzats, el candidat l'elecció del qual depèn més de la resposta dels electors. IU, doncs, tractarà d'explicar als treballadors valencians els avantatges de ser representats per un home que coneix bé els seus problemes.

- Rita Barberà, cap de llista d'AP a la Generalitat valenciana, va sorprendre tot el públic quan va manifestar durant un debat organitzat per la

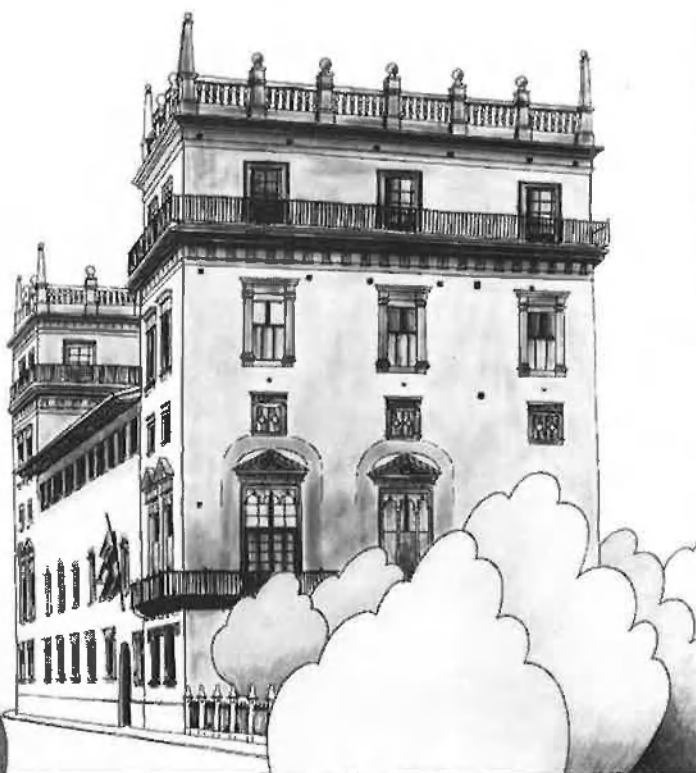
Unió de Periodistes del País Valencià que el seu partit està a favor de la Llei de Comarcalització i per un major desenvolupament de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. El mateix partit ha estranyat propis i estranys utilitzant el català per primera vegada en la seua campanya electoral, dins de tanques publicitàries. El president Lerma, present en el debat, replicà: «Ben clarament, la dreta ens passa per l'esquerra en moto». L'endemà, la candidata d'AP contestà al candidat socialista en un míting a Sagunt, amb un cert retard: «El PSOE ens passa per la dreta en iot».

cal participar”

ereix

TA

VALENCIANA

Amb l'Esquerra dels Pobles

El 23-F (pur atzar), l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra es va constituir en federació, anomenada «Iniciativa per Catalunya», juntament amb el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), el Partit dels Comunistes Catalans (PCC) i independents. És un pacte nacional i d'esquerres per quatre anys, que inclou les actuals eleccions municipals, les autonòmiques del Parlament de Catalunya per l'any vinent i les generals pel 90. Però... nosaltres vam fer una reserva respecte a les eleccions al Parlament europeu. Condicionàrem la nostra participació conjunta al fet que la circumscripció electoral europea fos els Països Catalans (o, com a mínim, el Principat) i no tot l'Estat espanyol, com, en definitiva, ha sigut. El PSOE ha volgut jugar, amb avantatge, però tot sembla indicar que s'hi enganxarà els dits.

El mateix plantejament ha fet la Unitat del Poble Valencià (UPV). I les raons són evidents per a aquells que pretenen actuar políticament sense perdre la coherència i la fidelitat als principis que defensem. Uns nacionalistes d'esquerres com UPV i ENE no podien anar a Europa com a representants d'una organització espanyola, com és Izquierda Unida. Fóra incompatible i incongruent amb tot allò que estem defensant i practicant fa anys. I l'alternativa que ara podem oferir és útil, coherent i engrescadora.

Esquerra dels Pobles és una coalició entre la gent nacionalista i d'esquerra dels Països Catalans, Euskadi i Galícia. Ens hem aplegat sota aquest nom Euskadiko Esquerra, Partido Socialista Galego-Esquerda Galega, Unitat del Poble Valencià, Partit Socialista de Mallorca, Partit Socialista de Menorca i Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra. És a dir, els representants de les nacions històriques, incloses a l'Estat espanyol, anirem junts a Europa com a ciutadans de les nostres respectives nacions, i no com a súbdits d'un estat que no ens plau.

És una bona manera de complir amb una vella aspiració.

Tots els que van viure, de més a prop o de més lluny, des de dintre de la presó o des de fora, la lluita de l'Assemblea de Catalunya votaran encisats aquesta idea. Els satisfarà un desig tantes vegades frustrat, però sempre intentat: la solidaritat entre les nacionalitats de l'Estat espanyol propugnada per la desapareguda Assemblea de Catalunya.

No és, doncs, cap invenció estranya, ni «contra natura», com s'ha fet altres vegades (recordem el pacte ERC-PTE a les eleccions del 77). És clara, lògica i absolutament útil.

L'adscripció, ja assegurada, en el Grup Arc Iris del Parlament europeu junt amb els «verds», pacifistes, nacionalistes i feministes garanteix la coherència ideològica i la viabilitat pràctica del nostre projecte.

És una aposta sobre segur. Sumant tots els vots que vam obtenir a les darreres eleccions generals els partits coaligats en Esquerra dels Pobles, s'assoleix la xifra de quasi 300.000 vots, que garanteix un escó.

La vella solidaritat entre les nacions oprimides de l'Estat espanyol cercada clandestinament sota el franquisme és present en la nostra coalició. Els possibles escons a guanyar (un n'és ja assegurat) s'ocuparan rotatoriament per un representant de cada partit durant un període de temps proporcional al percentatge de vots obtinguts en la seva circumscripció.

És, doncs, l'única candidatura europea que garanteix la presència a Estrasburg de tots els partits que la formen. Tant li fa el lloc que s'ocupi

en la llista. Tots passarem pel Parlament europeu per endegar una tasca política comuna. Tots els socis de la coalició Esquerra dels Pobles volem una Europa democràtica, on es respectin i garanteixin els drets i les llibertats de tots els pobles i els ciutadans, superant la divisió entre l'Est i l'Oest, i el desequilibri entre el Nord i el Sud. Cal desbordar l'actual Europa dels estats, perquè no estem d'acord amb la seva configuració socio-econòmica, ni amb els seus límits territorials. Per això, propugnem la creació d'una Cambra de representació dels pobles i les nacions d'Europa; la declaració com a zones desnuclearitzades dels Balcans, Centreuropa, Escandinàvia i la Península Ibèrica, la reformulació de la Política Agrària Comuna (P.A.C.), en el sentit d'assolir una reducció del pes del finançament dels excedents agrícoles en les despeses del pressupost comunitari, etc.

Volem, en definitiva, netejar, desarmar i potenciar Europa, des de la nostra qualitat europea de ciutadans dels Països Catalans.

Amic Vicent Ventura i altres companys dels Països Catalans, ens veurem tots a Estrasburg, units per una noble causa i un vell ideal. □